

Újpest-Belsőváros

2008. 01. 06.

Loránt Gábor

Isten szól 2.: ÁLDÁSBAN

Olvasandó (lectio): 4Móz 6,22-26

Alapige (textus): 4Móz 6,22-27

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet! Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.

Imádkozzunk!

Urunk! Áldunk Téged, hogy Te áldó Isten vagy. Áldunk Téged azért, hogy akkor is adod áldásodat, amikor mi azt egyáltalán nem érdemeljük meg. Hiszen nem érdemeink szerint bánsz velünk, hanem aszerint, hogy gyermekeid vagyunk-e, vagy sem. Köszönjük, hogy ha gyermekeid vagyunk, akkor áldásodra számíthatunk. Megbánjuk hálátlanságunkat, és minden hitetlenségünket, amely miatt áldásodra méltók nem vagyunk. De úgy, amint Jákób is – aki, ha csalás árán is, de – megkapta atyja áldását, így mi is méltatlan módon, de kérjük áldásodat! Könyörülj rajtunk, a Te kegyelmeddel fordulj felénk! Kérünk, Urunk, hogy légy közöttünk most ezen az istentiszteleten, mert ezt sem érdemeljük, de reménységgel várunk Téged. Add Igédet, azt a csodát,

hogy az isteni szó elérkezhetett hozzánk, és újra és újra felhangozhat, újra és újra olvashatjuk. És kérjük Szent Lelkedet, az egyedüli magyarázót, hogy Ő magyarázza számunkra, mert különben hiábavaló a mi összegyülekezésünk. Így várjuk a Te áldó jelenlétedet!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. (Zsolt 130,3-4)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Egy régi mondás szerint az istentisztelet vendégséghez hasonlít. Együttlét, vendégség és társalgás, ahol kellemes, szeretetteljes légkörben együtt lehetünk Azzal, Aki a legfontosabb számunkra, Istennel. Társalgunk Vele, Ő szól, és mi válaszolunk, aztán mi szólunk, és Ő válaszol, s ugyanakkor vendégség is, hiszen a vendégség része a táplálék kínálása és elfogyasztása. Isten vendégei vagyunk!

Így, az egymás követő vasárnapokon arról beszélünk, hogy Isten szól: először is Igében és igehirdetésben (erről volt szó elmúlt vasárnap), aztán másodjára áldásban, majd a gyülekezet válaszol – először is énekekben és imádságban, másodjára pedig adakozásban. Végül, később majd szó lesz az istentisztelet és sákramentumok, ezen belül az úrvacsora kapcsolatáról is. Abban majd szó szerint átélhetjük a vendégség, a tápláltatás lelki és fizikai sákramentumi csodáját.

Múlt vasárnap tehát arról volt szó, hogy Isten szól Igében és igehirdetésben. A mai vasárnapon arról beszélhetünk viszont, hogy Isten áldásában is szól hozzánk.

Tegyünk fel **négy kérdést**, hogy mi az áldás, ki mondja, mi az áldásnak a tartalma, és mi az áldásnak a hatása?

1 Az első kérdésünk tehát az, hogy **mi az áldás**? Általánosságban azt lehet mondani, hogy Isten kegyelmes cselekedete az ember életében, és ez sokkal szélesebb értelmű, mint az áldásmondás. De itt, a mi esetünkben, az istentiszteleten áldásmondásról van szó.

Amikor készültem az alkalomra, kerestem és találtam egy meghatározást: Az áldáson életadó és élet-fenntartó erő átadását értették, mint ahogy az átoknak romboló hatást tulajdonítottak. Végeredményben az áldás adományozója maga Isten, még ha azt emberek szavaival és kezével is adja tovább. Az áldásmondás Igéből és cselekvésből áll. Az áldásban az életadó és élet-fenntartó erő, vagyis

Isten kegyelme nem valami kegyes óhaj az áldásmondó részéről, hanem ünnepélyes pecsét az elhangzott evangéliumon.

Vigyázzunk, nehogy azt higgyük, hogy az áldásnak mágikus ereje van!!! De a hittel fogadott áldás erős forrás a hívő számára.

A kezdeti hasonlatnál maradva azt is lehetne mondani, hogy az istentiszteleti áldás olyan, mint a vendégségben a búcsúzás. Amikor elmegy valaki, akkor, ha nem tegeződünk, sokszor úgy szoktunk elbúcsúzni, hogy „Viszontlátásra!”, de hogyha én búcsúzkodom valakitől, akkor legtöbbször azt mondom, hogy „Isten áldjon!” Csak az a különbség, hogy az istentiszteleti áldásmondásnál a valóság is benne van. Nemcsak egy szólásmondás a „Viszontlátásra”, hogy reménykedjünk abban, hogy majd viszontlátjuk egymást, hanem az istentiszteleti búcsúban, vagyis az áldásban erők hatnak a hívő ember szívében.

2 Erők hatnak, mert az a kérdés – és ez a második kérdés –, hogy **ki mondja az áldást?** Hogyha csak én mondom, azzal a kedves Testvérek nem sokra mennek! Akkor az tényleg nem több, mint egy jókívánság. Nem több, mint hogyha azt mondanám, hogy „Legyetek egészségesek”, „Vigyázzatok magatokra az úton, hogy el ne csússzatok”. Aztán vagy elcsúsztok, vagy nem. Az istentiszteleti áldást nem a lelkész mondja, hanem Isten mondja. És ezt kell nekünk hallható hangon továbbmondani.

Hiszen az istentiszteleten Isten szava hangzik el. Elhangzik az Igében, mikor felolvassuk az alapigét, elhangzik a prédikációban – reménység szerint –, hiszen ezt is többször elmondtam már, hogy a prédikációnak az az egyetlen reménysége, hogy nem csupán emberi szó; mert akkor semmit sem ér. Nem az Istenről való beszéd, vagy egy esszé, valamiféle eszmefuttatás Isten dolgai fölött, hanem azzal a reménységgel jövünk el az istentiszteletre, a Testvérek is, meg én is, hogy itt Isten szavát fogjuk hallani, hogy a prédikációban az emberi szót Isten felhasználja, hogy nem csupán emberi erőlködés eredménye a prédikáció, hanem Isten szava. Úgy, ahogy Pál apostol is mondta a Thesszalonika-belieknek: *Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.* (1Thessz 2,13).

Az áldást is Isten mondja. Csakhogy ez számunkra hangok által hallható legyen, ezért kell ezt az áldást valakinek – most itt, ebben az esetben mikrofonba – elmondania, továbbadnia. Így olvastam a 27. versben: *Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.*

Egy kicsit ez a fordítás félreérthető, mert úgy tünteti fel az Ige hirdetőjét, mint hogyha Isten nevében, Isten hatalmával rendelkezve szólna itt. Az eredeti szövegben ez így szerepel: „Így tegyék nevemet Izráel fiaira”. Ez egész más! Az Isten nevét Izráel fiaira helyezni, tulajdonképpen ez az áldás.

Az Ószövetség idején áldást mondtak az ősatyák. Tudjuk, hogyan mondott áldást Ézsau és Jákóbra, hogyan mondott Jákób áldást. Mózes áldását is ismerjük. Áldást mondtak a próféták. Aztán később, az istentiszteleti kultuszban az áldásmondás a papok előjoga lett. Ők mondták az ároni áldást, amit felolvastunk, vagy ők mondták a zsoltárokból az áldást, ahogy azt a 134. zsoltárban énekeltük. Az ősgyülekezet korából nincs adatunk arról, hogy az ároni áldást használták volna. Viszont Pál apostol leveleiben ott vannak azok a búcsú-áldás formulák, amelyeket mind a mai napig használunk: „*Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!*” (2Kor 13.13).

A római miserendben eredetileg nem szerepelt az áldás, de a XI. szd-tól kezdve már többféle formában is: „Áldjon meg titeket az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Ámen”. Luther is ezt, vagy az ároni áldást, vagy egy zsoltár-idézetet mondott, Kálvin pedig egyértelműen az ároni áldást.

Manapság felváltva többféle áldást is szoktunk mondani. Leggyakrabban az ároni áldást, vagy a 2Kor 13,13-at, amit az előbb idéztem.

De az istentiszteleten mindig a lelkész mondja az áldást, pontosabban: nem is az a lényeg, hogy a lelkész, hanem aki az evangéliumot hirdeti, az mondja az áldást is. Mert az áldás nem más – ahogy említettem –, mint egy ünnepélyes pecsét az evangélium hirdetésén. Olyan ez, mint egy hivatalos irat, amelyet leírtak, legépeltek, és amelynek a végén ott van az aláírás, és ott van rátérve a pecsét. Így az istentiszteleten is elhangzik az evangélium, mint egy irat, és ott kell lennie a végén a pecsétnek, az áldásnak, amely tulajdonképpen az evangélium összefoglalása. Ez szintén evangélium-mondás, a jó hírnek a mondása.

De kedves Testvérek! Ne gondoljuk, hogy áldást mondani csak istentiszteleten lehet! Hiszen minden helyzetben lehetne áldást mondani, és ez minden hívő embernek joga és feladata lenne. Erre nem is nagyon szoktunk gondolni.

Olvastam régebben egy könyvet, Szabó Imrének „Sírjanak a papok” c. kötetét. Ebben azt írja le, hogy nem volt jó kapcsolata a gyülekezettel, és majdnem kiürült a templom. Vasárnaponként alig jött el valaki. S akkor esténként körbejárta a falut, ahol szolgált. Egy-egy háznál, ahol tudta, hogy ki lakik ott, a benne lakókra áldást mondott. S aztán, érdekes módon újra megtelt a templom!

Péter apostol 1. levelében is így olvassuk: „...*mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljete.*” (1Pt. 3.9). Minden hívő embernek joga, lehetősége, kiváltsága az, hogy áldást mondhasson másokra.

Akár úgy, hogy a másik hallja, bár ez – valljuk meg őszintén – nem túlzottan gyakori eset, de akár úgy is, hogyha esetleg nem hallja. Mert áldást mondani azt jelenti, hogy Isten kegyelmét kérjük a másokra. Azt szeretnénk, hogyha Isten kegyelme átjárna a másik ember szívét, mint ahogyan a miénket is átjárta. Hogy az az evangélium, amely bennünket utolért, és szíven talált,

bárcsak érné utol és találná szíven a másik embert is! És ha már szíven találta, akkor éljen ebből a csodálatos kegyelemből. Lehet újra és újra áldást mondani, mert újra és újra jót kívánunk a másoknak. Újra és újra azt kívánjuk, hogy Krisztus kegyelméből éljen.

Ki mondja? Lelkész, minden hívő, de igazából Isten mondja az áldást!

3 Harmadjára nézzük meg az **áldás tartalmát!** Az ároni áldás, ami az alapigénk, az isteni odafordulásról, és annak eredményéről beszél: hogyha Isten felénk fordul, mi ennek az eredménye? *Áldjon meg téged az ÚR... Ragyogtassa rád orcáját az ÚR... Fordítsa feléd orcáját az ÚR...* Mindhárom esetben arról van szó, hogy Isten odafordul felénk. Az Ő orcáját felénk fordítja, ránk ragyogtatja. Az Ő orcájának a világosságában járhatunk.

Mózes IV. könyvében az még nincs leírva, de **mi már tudhatjuk, hogy Isten orcája nem más, mint Jézus Krisztus!!!** A Zsidókhoz írott levélben olvassuk: *Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása* (Zsid 1,3), ami azt jelenti, hogy Isten orcáján, azaz Jézus Krisztuson kívül nincs áldás!

De hogyha Ő áld meg bennünket, akkor az Ő hozzánk fordulásának, Isten hozzánk fordulásának meg is lesz az eredménye!

Melyek ezek a csodálatos eredmények?

► Az egyik a **megőrzés**. *Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!...* Ha megáld bennünket az Úr, akkor az azt jelenti, hogy megőriz bennünket. Ez jelent testi és lelki megőrzést egyaránt. Van, amikor testi értelemben szükségünk van erre a megőrzésre. Szoktunk imádkozni súlyos betegekért. Szoktunk imádkozni balesetet szenvedettekért. Ha kedves Istennek, akkor gyógyítsa meg őket fizikailag is! De különösképpen érvényes ez a megőrzés – lelkileg! Isten népéhez tartozni, és megőriztetni abban, ez ezt jelenti.

Ha Isten népéhez tartozunk, és Isten áldása rajtunk megnyugszik, akkor ez azt jelenti, hogy Ő őriz meg bennünket mindörökké. Megint csak Péter apostol 1. leveléből idézek: *„Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre...”* (1Pt 1,5). Minden megingás és minden bukás ellenére mégis megőriz bennünket!

Hogyha egy gazdának az állata megbotlik vagy elesik valamiben, a gazda nem hagyja ott, hanem segít neki felállni. Hiszen az ő állata, az ő jószág. Így vagyunk mi Isten jószág. Hogyha Isten megtért gyermekei vagyunk, és elbotlunk, elesünk, gondolnánk azt, hogy Isten majd úgy hagy bennünket, hogy cserbenhagy bennünket? Isten nem egy cserbenhagyó gázoló! Isten felemel! Hazavezet! Mert az övéi vagyunk! Isten szeret és őriz bennünket. *„Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre...”*, és tudjuk, hogy sok-sok megingás van az életünkben. Sok-sok bukás is van az életünkben, hiszen nem vagyunk biztosítva a bukások, nyomorúságok ellen, a bűnök ellen. De Isten áldása azt jelenti, hogy megőriz bennünket. Megőriz, mert felemel, és hazavezet.

Helyreállít bennünket. Nem lehet úgy elesni, hogy Isten abban az állapotban hagyjon bennünket. Nem lehet olyan bűnt elkövetni, hogy Isten abban az állapotban hagyjon bennünket. Nem lehet olyan bűnt elkövetni, hogy a hívő ember elveszítse üdvösségét. Hiszen Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre.

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ez tehát a megőrzés, az áldás első tartalma.

► De van egy másik is: a **könyörület**. A „*Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!...*” Ez a bűnbocsánat, ez a kegyelem. Az Úr orcájának ránk ragyogása. Ezért is hangsúlyoztam, hogy Isten orcája: Jézus Krisztus. És hogyha az Úr az Ő orcáját ránk ragyogtatja, akkor ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus kegyelméből tudunk élni. Őáltala van a bűnbocsánat, őáltala van az örök élet. Őáltala van az a kegyelem, hogy mi megtérhetünk, Hozzá fordulhatunk. Az Úr orcájának ránk ragyogása a legnagyobb sötétségben következett be, ott, a gólgotai kereszten. Amikor az Atya elhagyta a Fiút, és három óráig sötétség borította a földet, akkor volt a legnagyobb ragyogás. Mert Krisztus akkor töltötte be küldetését, akkor végezte el a csodálatos váltságművet. Akkor szenvedett helyettünk, és halt meg helyettünk a kereszten.

Az Úr orcájának reánk ragyogása az, amiről úgy szoktunk beszélni, hogy a kereszt ragyogása, a kereszt fénye, a megváltás. Nem véltetlen, hogy ennél a könyörületnél, ennél a kegyemnél beszél Isten Igéje az Ő orcájáról.

► A harmadik: a **békesség** – itt is Isten orcája van kihangsúlyozva. *Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!* Ezt is olyan sokszor elmondtam már, hogy a bibliai békesség nem fegyverszünet, nem a fegyverek átmeneti csöndje, hanem igazi békesség, a legteljesebb lelki-testi jólét, és legfőképpen békesség Istennel. Ezt megint csak Jézus Krisztus szerezte meg a számunkra, Ő békéltetett meg. *Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.* (2Kor 5,19).

Akik végigéltek már egy háborút, azok tudják a legjobban – mert a bőrükön tapasztalták –, hogy milyen is a béke első pillanata. Hogy mekkora felszabadulás, hogy végre nem dörögnek a fegyverek, hogy végre béke van. Az Magyarországnak a tragédiája, hogy a II. világháború után számunkra az nem igazi béke volt, de mégis vége lett a háborúnak.

Ez csak elenyésző hasonlat ahhoz a békességhez képest, amely eltöltheti a szívünket. Az a lelki kiegyensúlyozottság, megbékélés, szeretet és öröm, amelyet akkor érzünk, akkor élünk át, s akkor jut a tudatunkra, amikor Istennel megbékélünk Krisztus kereszttje által.

Megőrzés, könyörület és békesség... Ez lehet a miénk Isten áldásával.

4 Bár szóltam róla már, de negyedjére szeretném újra kihangsúlyozni, hogy mi is az áldásnak a **hatása**. Így mondtam, hogy a hittel fogadott áldás erőforrás a hívő ember életében.

De mi van, ha nem hívő emberről van szó?

Minden istentiszteleten elhangzik az áldás. De mi van, ha valaki semmibe veszi, ha valaki nem úgy fogadja, ha valaki nincs itt, ha valaki nem fogadja el?...

Máté, Márk és Lukács evangéliuma beszél az apostolok kiküldéséről, és akkor mondja nekik Jézus: „*Amikor beléptek a házba, köszöntsétek a ház népét, és ha méltó rá az a ház, szálljon reá békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok. Ha pedig valaki nem fogad be titeket, meg sem hallgatja szavaitokat: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról. Bizony, mondom néktek: elviselhetőbb sorsa lesz Sodoma és Gomora földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.*” (Mt 10,12-15).

Ugyanilyen az áldás is. Az élő hitre jutott ember szívében az áldás erőforrássá lesz: megőrzéssé, könyörületté, békességgé. Ha pedig valaki nem Isten gyermeke még, akkor visszazáll az áldás. Vagy – és ez Isten legcsodálatosabb munkája – az Ő áldása is elvégezheti újjászülő munkáját az ember szívében.

Kívánom Nektek, hogy áldás legyen a részetek! Kívánom Nektek, hogy fogadjátok az áldást úgy mint Isten újjászületett hívő gyermekei. És kívánom, hogy Isten áldása, amelyet bár fizikailag én mondok el hallható szóval, vagy az mondja el, aki éppen az evangéliumot hirdeti közöttetek, de Isten kegyelme árad ezekből a szavakból, mert nem az én szavaim ezek, hanem Istennek a szavai. Mert Isten meg akar bennünket áldani az Ő kegyelmével, a bűnbocsánattal, az irgalommal, magával Jézus Krisztussal. Ő, Jézus Krisztus az igazi áldás számunkra!

Olyan csodálatos, hogy amikor el szoktuk mondani, hogy Isten szava, Isten Igéje testet ölt, mert „*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal...*” (Jn 1,14), akkor ez a szava, az áldás is testté lett! S az áldás is mi számunkra egyedül Jézus Krisztus. Mert Ő szabadított meg bennünket a kárhozattól, az elesettségből, az istennélküliségből. És Ő vitt át bennünket az Ő szeretett Atyjának országába, az örökkévalóságba.

Ezért Ő az áldás számunkra. Legyen Ő az áldás a te számodra is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Hálát adunk Neked az áldás csodájáért, a kegyelemért, a békességért, a megtartásért, a megőrzésért. Köszönjük Urunk, hogy a Te áldásoddal érkezhettek meg, és a Te áldásoddal mehetünk el, s Te áldásod életünk minden pillanatában rajtunk nyugodhat. Urunk! Adj hálátelt és engedelmes szívet! Add, hogyha nem is vagyunk igazán méltók az áldásodra, de mégis, legalább a hála legyen ott a szívünkben érte. És köszönjük, Urunk, hogy a Te áldásod megtestesülése egyszülött Fiad, Aki az áldás számukra. Kérünk, hogy Vele járjunk, hogy Ő legyen az útítársunk, Ő maga legyen az Út, és Ő legyen az úti cél, a Te áldásodat éljük át életünk minden napján, ameddig az atyai házhoz haza nem érkezőnk. Urunk! Olyan sokan vannak ebben a világban, s ebben a kicsi Magyarországon is, akik nem igénylik, nem tapasztalták még soha a Te áldásodat, akik a sikereket hajszolják, de áldásodat megvetik. Kérünk, Urunk, hogy minél többen ismerjék meg, hogy nem a siker a lényeg, hanem az áldás. Mert a siker csak pillanatnyi földi dolog, amely nem tudja megelégtíteni a szívünket, amelyben nincsen könnyörület, nincsen békesség, nincsen megőrzés, de a Te áldásodban mindez megtapasztalható. Urunk! Hadd könnyörögjünk a Te áldásodért azoknak is, akik betegágyon fekszenek, a testi és lelki megbetegedettekért. Kérünk a balesetet szenvedettekért! Kérünk mindannyiunkért, hiszen mindannyiunknak a Te áldásodra van szüksége! Könyörülj a Te áldásoddal népünk vezetőin is, hiszen az áldás átalakít és átfőmál, ha Te úgy akarod. Kérünk, Urunk, hogy Te vezesd a mi gyülekezetünket is, hogy ez a gyülekezet arról legyen megismerhető, hogy a Te áldásoddal élünk nap mint nap, egyen-egyenként is mint a gyülekezet tagjai, és közösségileg is, amikor együtt vagyunk, hogy összegyűljünk a Te neved imáadására, és az egymással való közösség gyakorlására. Így nyugodjék meg rajtunk a Te áldásod, most és mindörökké!

Kérünk, Urunk, hogy hallgasd meg a mi csöndben elmondott imádságainkat is, s hogyha olyanok a kéréseink, amelyekre kimondhatjuk a végén, hogy „az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk”, akkor áldd meg, add rá az áldást, hallgasd meg, Urunk!

Ámen.